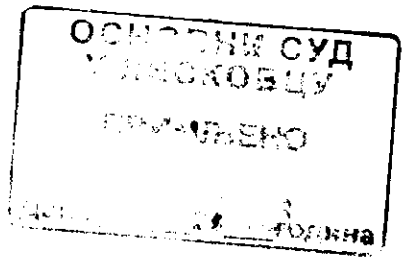
Република Србија
ВИШИ СУД У ЛЕСКОВЦУ
22 Кж1.бр. 167/26
29.10.2026. године
Л е с к о в а ц

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ЛЕСКОВЦУ, у већу састављеном од председника већа – судије Дејана Стаменковића и чланова већа – судија Мирољуба Цакића и Зорана Стојановића, са записничарем Радославом Живковићем, у кривичном поступку против окр. Спасић Стојана из Лесковца, због кривичног дела прогањање из чл. 138а. ст. 1. тач. 2. и 5. КЗ, одлучујући по жалби окр. Стојана, изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу 12 К.бр. 199/26 од 27.08.2026. године, на седници већа дана 29.10.2026. године, једногласно је донео,

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба окр. Спасић Стојана из Лесковца, а пресуда Основног суда у Лесковцу 12 К.бр. 199/26 од 27.08.2026. године, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ.**

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу 12 К.бр. 199/26 од 27.08.2026. године, окр. Спасић Стојан из Лесковца оглашен је кривим због кривичног дела прогањање из чл. 138а. ст. 1. тач. 2. и 5. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6-шест месеци. Истом пресудом обавезан је да суду на име паушала плати износ од 5.000,оо динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио:

Окр. Спасић Стојан из Лесковца, због свих законских разлога, са предлогом да Виши суд у Лесковцу усвоји жалбу и побијану пресуду преиначи и ослободи га од оптужбе или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

ВЈТ у Лесковцу дописом Ктж.бр. 141/26 од 07.10.2026. године предложило је да Виши суд у Лесковцу одбије као неосновану жалбу окр. Стојана и потврди првостепену пресуду.

Виши суд у Лесковцу је одржао седницу већа на којој је побијану пресуду испитао у смислу чл. 451. ст.1. Законика о кривичном поступку, у оквиру основа, дела и правца побијања који су у жалби наведени, па је по оцени навода из жалбе и предлога нашао једногласно:

Жалба је неоснована.

Жалбеним наводима окр. Стојан побија првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 2. ЗКП, јер је по оцени окривљеног изрека првостепене пресуде противречна сама себи и да су разлози пресуде противречни изреци и да нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања. Такође је оспорио првостепену пресуду и због погрешно утврђеног чињеничног стања наводећи да он није противно вољи оштећене покушавао да ступи у контакт са њом, а из разлога што је оштећена објавом на наведеном интернет порталу „Југ Медиа“ изнела неистину о њему, због чега је он покушао да ступи с њом у контакт како би дао деманте и одговор који би оштећена требала да објави, па како је она то упорно избегавала, то је он покушавао да с њом ступи у контакт и да јој је и послао и више порука преко апликације „Месенџер“ у којима је изнео и увредљиве речи на њен рачун, због чега сматра да се евентуално у његовим радњама стичу елементи кривичног дела увреде из чл. 170. КЗ, а не кривичног дела за које је оглашен кривим чиме указује на повреду кривичног закона од стране првостепеног суда, а такође оспорава првостепену пресуду и због одлуке о казни наводећи да је првостепени суд имао могућности да га блаже казни или да му изрекне условну осуду.

Испитујући првостепену пресуду суд налази да изрека пресуде није противречна сама себи и да разлози пресуде нису противречни изреци пресуде, тако да побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 2. ЗКП.

Такође неосновани су наводи окривљеног да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, а ово из разлога што је по оцени овога суда првостепени суд правилно оценио исказе ошт. Милице, као и сведока Младеновић Емилије, па је повезујући исте са увидом у извештај о форензичком прегледу лица места ПУ Лесковац од 13.03. и 18.03.2026. године и крим. техничкој документацији правилно утврдио да је окр. Стојан на начин и у временском периоду наведеном у изреци првостепене пресуде, више пута долазио испред редакције „Југ Медиа“ у којој је оштећена запошљена, користио средства комуникације и то апликацију „Месенџер“ преко које је ошт. Милици послао више порука са увредљивом садржином како би противно њеној вољи успоставио контакт са ошт. Милицом и предузимао друге радње којима осетно угрожава живот ошт. Милице о чему је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно јасне и убедљиве разлоге које у целости прихвата и овај суд. Такође су неосновани наводи окр. Стојана да је првостепени суд требао да изведе доказну радњу психијатријским вештачењем његовог душевног здравља, ради утврђивања његове урачуњивости приликом извршења наведеног кривичног дела, а ово из разлога што окр. Стојан у току поступка није предлагао вештачење његовог душевног здравља, нити је суду доставио било који медицински документ на основу кога би суд могао да оцени да ли је такво вештачење неопходно ради утврђивања урачуњивости окр. Стојана.

Како је правостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, то је и радње окр. Стојана правилно квалификовао као кривично дело прогањање из чл. 138а. ст. 1. тач. 2. и 5. КЗ, јер се и по оцени овога суда у његовим радњама стичу сви субјективни и објективни елементи наведеног кривичног дела, а не кривичног дела увреде из чл. 170. ст. 1. КЗ како то наводи окр. Стојан.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији овај суд налази да је првостепени суд приликом одмеравања врсте и висине казне окр. Стојану, оценио све околности из чл. 54. КЗ, па је тако од отежавајућих околности ценио степен кривице окривљеног, јачину угрожавања или повреде заштићеног добра, околности под којима је дело извршио и упорност коју је показао приликом извршења дела, као и то да је раније већ једном осуђиван за истоврсно кривично дело, док на страни окр. Стојана није нашао ниједну од олакшавајућих околности, па је по налажењу овога суда првостепени суд правилно осудио окр. Стојана на казну затвора у трајању од 6-шест месеци, с обзиром да је за наведенео кривично дело предвиђена казна затвора у трајању до 3-три године, налазећи да ће се њоме у свему постићи сврха изрицања кривичних санкција и сврха кажњавања из чл. 4. и 42. КЗ о чему је првостепени суда дао јасне и убедљиве разлоге које у целости прихвата и овај суд, при чему овај суд указује да осуда окр. Стојана по пресуди 12 К.бр. 542/25 од 23.02.2026. године, а која је постала правноснажна 12.05.2026. године, се не може ценити као отежавајућа околност на страни окривљеног, јер у време извршења предметног кривичног дела наведена пресуда није била правноснажна.

Како се ни осталим жалбеним наводима законитост и правилност првостепене пресуде не доводи у сумњу, то је применом чл. 457. ЗКП, одлучено као у изреци пресуде.

ВИШИ СУД У ЛЕСКОВЦУ, 22 Кж1.бр. 167/26 дана 29.10.2026. године,

Записничар,
Радослав Живковић

Председник већа-судија,
Дејан Стаменковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Ж. Живковић